

1

Mijn vader wil een jongen. Een zoon.

De ridders van Vlaanderen en Brabant zullen de zuigeling trouw zweren aan de wieg. De hoofdmannen van de vrije steden zullen het kind binnen hun poorten ontvangen en hem geluk, gezondheid en wijsheid wensen. De handelaars uit het oosten zullen de jonker voor zijn vermaak woestijnmuizen en slingeraapjes schenken. Nog voor hij zeven jaar oud is, zullen de koningen van Frankrijk en Engeland hem hun mooiste dochters aanbieden en met zijn vader een huwelijk arrangeren. De paus, Gods vaartuig op de zee van de mensheid, zal de jongen zegenen in zijn gebeden. De zoon van mijn vader zal graaf van Vlaanderen worden. Hij zal een aanvoerder zijn, een krijger en een diplomaat. Hij zal bewonderd worden om zijn kennis van de wereld en haar geheimen. Hij zal in het Frans, het Vlaams en het Latijn kunnen zingen en over de sterren kunnen spreken alsof hij ze persoonlijk in de hemel had uitgestrooid. Hij zal in volle galop een everzwijn kunnen vellen en nooit een overbodige vraag stellen. Hij zal hard zijn in de oorlog en zacht in de liefde. Hij zal een man zijn. Een ridder.

Op de laatste dag van het jaar één duizend driehonderd-zevenenveertig, voelt mijn moeder, de hertogin van Brabant, krampen in haar slaap. Ze ligt in het vrouwenvertrek van het kasteel van Male, in een breed bed tussen hofdames en wasvrouwen. De vrouwen liggen er naast elkaar op zakken van stro en onder dekens van schapenvacht. Ze liggen huid tegen huid. Het is immers winter en er mag geen zuchtje warmte verloren gaan. Het is niet stil in het vertrek. De vrouwen hoesten, grommen, niezen en snuiven. Hun kelen zijn rauw als slagervlees en hun neuzen verstopt als de hals van een smalle oliekruik. Mijn moeder voelt ineens een golf warm water tussen haar dijnen. Ze gaat met een schok rechtop zitten. Ze voelt hoe de kou zich op haar naakte rug werpt. Ze realiseert zich onmiddellijk dat ik tijdens die stervenskoude nacht geboren zal worden. Ze heeft geen idee hoever de nacht is gevorderd. De wereld zweeft tussen de completen en de lauden, op een moment dat de tijd vaag is en de nacht geen naam heeft. Een hofdame opent haar ogen en vraagt wat er is. Mijn moeder rilt. Er ontsnapt damp uit haar mond. Ze zegt dat het kind komt. Iemand kreunt 'eindelijk'. Het is de kraamvrouw Hanne die al een maand met haar dochter op het kasteel verblijft om de bevalling te verzorgen. Een ogenblik later komt het hele bed tot leven. Hofdames en wasvrouwen staan op en trekken, bevend van de kou, hemden over hun blote lijven. Ze brengen mijn moeder naar de keukens waar de warme ovens nog nagloeien. Het is de enige plek in het kasteel waar het nog een beetje warm is. Ze trappen de keukenjongens wakker en sturen hen weg. Ze leggen rode kussens op de lange tafel en mijn moeder gaat erop liggen.

Een wasvrouw rent over de binnenplaats naar het hoofdgebouw. Ze beukt op de deur van mijn vaders kamer.

‘Het is zover, heer graaf,’ roept ze.

Er klinkt gegrom en gestommel uit de kamer. Een ogenblik later gaat de deur open. Mijn vader is naakt. De wasvrouw wendt haar ogen af.

‘Laat de chirurgijn wekken,’ gromt hij.

De wasvrouw kijkt verbaasd op naar mijn vader. Ze aarzelt. Ze wil zeggen dat een bevalling toch een vrouwenzaak is, maar dat durft ze niet.

‘Waar wacht je nog op, vrouw, toch niet op een teken van God?’ snauwt mijn vader terwijl hij zijn hemd van een stoel pakt en het over zijn hoofd trekt. De wasvrouw rent naar de slaapvertrekken van de mannen om er de chirurgijn te zoeken.

Mijn vader, de graaf van Vlaanderen, slaat met zijn vuist het ijs in de waskom stuk. Hij spoelt water over zijn gezicht en voelt zijn wangen tintelen. Hij trekt een zwart kleed aan, een riem, een kousenbroek en een kapmantel. Hij loopt over de binnenplaats naar de keukens. Hij ziet zijn vrouw op haar zij liggen. Hij grijnst en laat zijn korstige vingers over haar wangen glijden. ‘Ik houd van u, mijn Brabant,’ fluistert hij haar in het oor. Ze neemt zijn hand, glimlacht en zegt: ‘Ik ook van u, mijn Vlaanderen.’ Daarop krijgt ze een kramp die zo heftig is dat ze met haar nagels de arm van mijn vader openhaalt. Ze hapt naar lucht en jammert. Kraamvrouw Hanne en haar dochter Beatrijs hebben allebei gespierde armen, dikke vingers en grote hoofden met bolle wangen. Ze zijn moeder en dochter maar lijken zo sterk op

elkaar, dat mensen denken dat ze zusters zijn. Beatrijs maakt een vuur aan in de haard van de keukens. Ze breekt de ijslaag van de waterton, vult een ketel met water en hangt die boven het vuur.

Heelmeester Wirnt van Obrecht komt de kamer in. Hij is een van de beste chirurgijns van Vlaanderen. Hij is wijs en oud, zeker veertig jaar, en uitzonderlijk bekwaam in het behandelen van een doorboorde schouder of het in elkaar zetten van een verbrijzeld kaakbeen. Hij heeft echter geen flauw idee van wat er allemaal in de harde buik van een vrouw gebeurt tijdens een bevalling. Dat is voor hem altijd een goddelijk mysterie gebleven. Tijdens de zwangerschap heeft heelmeester Van Obrecht de gravin dagelijks kalmerende papaverdrankjes voorgeschreven en nu de dag van de bevrijding is aangebroken, laat hij de afwerking over aan de kraamvrouw. Hanne laat haar hand intussen in mijn moeders buik glijden. Het wild flakkerende haardvuur is de enige lichtbron in het vertrek en de hoeken van de keuken blijven onzichtbaar in het zwart van dansende, spookachtige schaduwen.

‘Ik heb de sterren vannacht nog geraadpleegd,’ zegt heelmeester Van Obrecht tot mijn vader, ‘ze staan erg gunstig voor de bevalling. Erg gunstig. En bovendien is het nieuwe maan. Nieuwe maan!’

‘Een goed voorteken?’ vraagt mijn vader hoopvol.

‘Een uitstekend voorteken,’ bevestigt de heelmeester deskundig, ‘en vanmorgen nog hebben mijn leerjongens de plas van de gravin geproefd en die was zuur!’

‘Zuur?’ vraagt de graaf bezorgd.

‘Ja, alweer een uitstekend voorteken. En dan nog de kleur, heer graaf,’ fluistert de heelmeeester, ‘de kleur.’

Wirnt van Obrecht grijpt naar het repenboek dat aan zijn gordel hangt. Hij knoopt de touwtjes los die de houten kaften samenhouden. In het boek zijn repen stof gebonden in kleuren die variëren van lichtgeel tot inktzwart. De heelmeeester plukt er een reep stof uit van een diep oranje kleur. Hij houdt de stof triomfantelijk onder de neus van mijn vader, alsof de kleur alles verklaart.

‘Goed?’ vraagt mijn vader nerveus.

‘Het kan niet beter, heer graaf,’ knikt Wirnt van Obrecht veelbetekend, ‘het kan werkelijk niet beter.’

Daarop schreeuwt mijn moeder het uit. De kraamvrouwen geven haar een prop linnen om in te bijten. Haar wangen gloeien door de warmte van het vuur. Het zweet parelt op haar gezicht. Ze duwt de prop weg.

‘Het is zo heftig,’ kermt ze, ‘zo vreselijk heftig.’

‘Zo hoort het, vrouw,’ glundert mijn vader, ‘het wordt een heftige kerel.’

Daarop trekt Hanne haar hand uit de buik van mijn moeder en maakt een kruisteken. Ze draait zich naar mijn vader toe.

‘Heer graaf,’ spreekt ze kalm maar ernstig, ‘ik raad u aan missen op te dragen. En wel meteen. De gravin kan vanacht elke hulp gebruiken...’

‘Hoe bedoelt u, vrouw?’ onderbreekt de heelmeeester haar, ‘alle voortekens zijn gunstig. De nieuwe maan, de sterren...’

‘Het kind ligt dwars,’ onderbreekt Hanne, ‘en daar ver-

mogen de sterren en de maan niets aan. Alleen God kan ons helpen.’

Mijn vader kijkt naar de heelmeeester, dan naar Hanne en uiteindelijk naar mijn moeder. In haar ogen ziet hij de angst opwellen. Mijn vader stormt de kamer uit, rent de trappen af en vloekt op alle heiligen die sinds Petrus op de Aarde hebben gewandeld en op al de heiligen die nog zullen komen. Hij vloekt op de Hemel, de Hel, de Aarde en het Vagevuur maar als hij in de kerk komt, maakt hij een kruisteken, knielt voor het altaar en vraagt om vergeving voor zijn lichtzinnige vervloekingen. Hij laat de klokken luiden, trommelt iedereen op – de ridders, de schildknapen, de soldaten, de wasvrouwen, de keukenjongens, de stalknechten en de strontschrapers – en stuurt ze naar de kapel. Hij neemt kapelaan Johannes van Izeghem terzijde. De man beeft van de kou en kijkt naar mijn vader die twee koppen groter is dan hij.

‘Ik wil iedereen horen bidden,’ sist mijn vader, ‘tot ze geen speeksel in hun mond meer over hebben. En maak dat God jullie hoort!’

De kleine man knikt en rent schuddend van de kou de kapel weer in. Mijn vader klimt de trappen naar de buitenmuur op en marcheert langs de kantelen. De kou slaat zijn neus dicht. De wind doet de haartjes van zijn baard afknappen. Hij trekt zijn kap over zijn oren, steekt zijn handen onder zijn mantel en balt zijn vingers tot vuisten. Waarom stelt God hem op de proef? Hij kijkt in het maanlicht naar het moeras van sneeuw dat zich rond het kasteel uitstrekt. Een gevoel van angst trekt aan zijn ingewanden. Is het waar

wat de mensen zeggen? Dat God de mensheid heeft gestraft voor haar zonden met een eeuwigdurende winter? Morgen is het al Pasen, de eerste dag van het nieuwe jaar. En de dooi blijft maar uit. De winter houdt de wereld vast in zijn moordende kaken van ijs. Vorige week nog heeft een ijsberg, groot als een kerktoeren, een karveel geramd in de haven van Sluis. Bovendien raken de voorraden op. In de grote schuur van Lissewege, waar één tiende van de oogst van de boeren is opgeslagen, verkopen de monniken het laatste, beschimmelde graan tegen woekerprijzen. In Kwaadkerken heeft een echtpaar uit pure ontbering zijn eigen kinderen opgegeten. In Gistel heeft men de lichamen van de gehangenen van de galg gehaald om zich ermee te voeden. In Brugge, waar het ijs op de reien zo dik is dat er karren over rijden, komen de mensen elke ochtend naar de Sint-Donaaskerk om er, geknield op de kille kerkvloer, te bidden om vergeving. Ze zijn er allemaal. De geestelijken, de edelen, de gildemeesters en zelfs het gepeupel. Bij het halleluja richten ze hun ogen op naar het gewelfde plafond waarvan de sluitstenen met bloemen zijn versierd om de mensen te herinneren aan de bijbelse belofte dat na elke winter altijd een lente komt. Maar hoe hard ze ook bidden, hoe stevig hun bevende handen kruisen omklemmen, hoe veel kaarsen ze ook branden voor het beeld van de gekruisigde Christus, de lente komt niet. Nog nooit is een winter zo streng geweest. Nog nooit heeft een winter zo lang geduurd. Dat zegt zelfs Morva, een stokoude vrouw waarvan niemand de leeftijd kent. Oude boeren uit de streek vertellen dat ze Morva in hun jeugd hebben gekend en dat ze toen ook al stokoud was. Er wordt

gefluisterd dat Morva heeft geslapen met de duivel en dat ze daardoor het eeuwige leven heeft. Maar dat gelooft mijn vader niet. Hij weet wel dat ze een zeldzaam inzicht heeft in de dingen van hemel en aarde en in de geheimen van de kruiden. Hier stokt mijn vaders adem. Zijn gedachten verstijven. Waarom denkt hij aan Morva? Is het een teken? Is het een gedachte die God hem heeft ingegeven? Even schraapt de twijfel in zijn hoofd, maar dan weet hij het wel zeker. Morva is de enige die zijn vrouw kan helpen bij de bevalling. Hij maakt een kruisteken en rent de trappen af.

Morva is stokoud en woont in Plathoeke, een gehucht bij Moerkerke waar vooral rietsnijders en eendenjagers leven. De graaf laat zijn beste paarden optuigen voor een karos die Morva moet halen. Hij hoopt dat zijn paarden hun enkels niet zullen breken op de bevroren wegen. Hij marcheert vervolgens naar de kapel die ondertussen is volgelopen. Tientallen dampende monden prevelen gebeden in de bijtend koude kapel waarin zelfs het wijwater is bevroren. De kapeleen zwaait heftig met het wierookvat. Maar tot in de kapel hoort de graaf zijn vrouw gillen en bij elke gil lijkt het alsof het kind in haar buik haar openrijt.

Het water kookt in de ketel boven de haard. Hanne hangt linnen doeken over een stok en houdt die boven de opstijgende stoom om ze te zuiveren. Beatrijs steekt de gewijde kaars van Onze-Lieve-Vrouw aan en zelfs heelmester Van Obrecht weet dat een bevalling voorbij moet zijn voordat de kaars is opgebrand. Zo niet zal het kind dood ter wereld

komen. Hanne geeft de gravin een takje basilicum voor in de linkerhand en een zwaluwveer voor in de rechter. In het kasteel worden deuren en kasten opengezet om de opening in mijn moeders buik te vergroten waardoor ik ter wereld moet komen. Vijf soldeniers schieten op de binnenplaats pijlen af naar de wolken om de geboorte te versnellen. Het is allemaal bijgeloof en de kerk is ertegen, maar een kind dat slecht ligt, zo zegt Hanne, kan elke hulp gebruiken.

De nacht sleept zich voort en de kaars van Onze-Lieve-Vrouw smelt langzaam weg. Beatrijs bevochtigt voortdurend het voorhoofd van mijn moeder met water waarin rozenblaadjes drijven. Uiteindelijk is de opening groot genoeg en duwen Beatrijs en Hanne met volle macht op de harde buik om mij naar buiten te duwen. Mijn moeder krijgt het uit van de pijn. Het enige wat naar buiten komt, is mijn achterwerk.

Hanne slaat een kruisteken want ze weet dat ik ten dode ben opgeschreven. Ze plonst een kroes in het rozenwater en gooit het over mijn achterwerk uit. Zo dopen ze mijn achterste in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest Amen. Zo kan mij niets meer overkomen. Zo zal mijn ziele niet voor eeuwig zuchten in de donkere wachtzaal van Hemel en Hel die men het Vagevuur noemt. Op dat ogenblik verschijnt de oude Morva in de kamer. Ze heeft lange vingers, een kleine mond met vijf ondertanden en een donker, etterend gat waar ooit haar linkeroog is geweest. De kraamvrouwen staren haar verbijsterd aan en zelfs de heelmeester houdt de adem in. Morva heeft slechts enkele ogenblikken nodig

om de situatie te overzien. Aan de kaars van Onze-Lieve-Vrouw ziet ze hoe lang de bevalling al aan de gang is en bij de aanblik van mijn uitstekende kontje beseft ze dat ik aan het stikken ben. Morva krast dat ze alleen gelaten wil worden met de vrouwen. Haar stem schuurt door de kamer en doet de nekharen van mijn vader overeind staan. En mijn moeder, gegrepen door verdriet en pijn, jammert en huilt.

Wirnt van Obrecht grijpt de schouder van de graaf en fluistert hem toe dat hij toch niet kan vertrouwen op die toverkol. Men noemt haar ‘de heks van het Moerland’, zo vertelt hij. Ze is des duivels. Zelfs als het kind levend ter wereld komt, dan zal het vervloekt zijn, fluistert hij. Mijn vader neemt de knijpende hand van de heelmester van zijn schouder. Hij kijkt naar Morva met haar ene geelachtige oog en zegt dat het leven van zijn zoon in haar handen ligt. Daarop herhaalt Morva dat ze alleen gelaten wil worden met de kraamvrouwen. Mijn vader neemt de heelmester bij de pols, stuwt hem de kamer uit en trekt de deur achter zich dicht. Mijn moeder hoort de heelmester roepen in de gang. Dat de graaf spot met zijn kennis; dat hij het hoofd van zijn gilde hierover zal spreken en dat het kind geboren zal worden voor het ongeluk.

Mijn vader twijfelt. Heeft hij juist gehandeld? Is het wel een teken van God geweest? Hij is ook geschrokken bij het zien van Morva’s verminkte uiterlijk. Tien jaar geleden, tijdens de epidemie van de gevreesde graanziekte die gezonde mensen in één nacht tijd veranderde in stervende wrakken, gaven

de mensen van Plathoeke de oude Morva de schuld van de ziekte. Men zei dat ze het graan had vergiftigd. Op een nacht aan het eind van de oogstmaand omsingelden ze haar hut van leem en stro en staken die in brand. Maar op de een of andere manier had Morva de brand overleefd. Haar aanblik was schrikwekkend geworden. Haar haren en een gedeelte van het vlees van haar schedel waren weggebrand. De vlammen hadden ook haar linkeroog doen smelten. Haar gezicht mag dan verminkt zijn, haar handen zijn gespaard gebleven. Het is met haar uiterst bedreven vingers dat ze mij terugduwt in de buik. Haar onderarm verdwijnt helemaal in het lichaam van mijn moeder. Ik ben een speelbal in Morva's hand. Ze draait me helemaal om in de warmte van mijn moeders buik. De kaars sputtert en de kraamvrouwen schrikken ervan op. Ook Morva heeft het gemerkt. De tijd dringt. Morva krast bevelen naar de kraamvrouwen. Dat ze uien moeten koken en dat ze rode linnen doeken boven het stomende water moeten hangen. Mijn moeder verliest af en toe het bewustzijn. Ze kreunt en ijlt in het Frans. En dan trekt Morva haar arm eindelijk terug uit de buik van mijn moeder. Ze neemt een flesje uit haar gordelzak en duwt haar wijsvinger erin. Wanneer ze haar vinger eruit haalt, druipt er een donkerrode vloeistof van af. Tot afgrijzen van de kraamvrouwen schrijft ze vreemde, heidense cirkels op mijn moeders buik. Met haar benige hand uitgestrekt op mijn moeders gespannen navel, prevelt ze iets onverstaanbaars in een taal die allang dood had moeten zijn. De kraamvrouw Hanne staat op en maakt een kruis op het voorhoofd van mijn bewusteloze moeder. Dan slaat Morva mijn moeder in

het gezicht. De oude vrouw sist dat het kind nog leeft maar dat de gravin nu alles op alles moet zetten. En mijn moeder perst met de laatste energie die ze nog in haar lichaam heeft. In haar gezicht barsten tientallen adertjes van de inspanning terwijl de kraamvrouwen uit alle macht duwen op de harde buik. Mijn moeder brult het uit terwijl mijn hoofdje eindelijk in de handen van Morva glijdt.

Het is Morva die mij als eerste in haar armen draagt. Ze geeft me een tik op de billen. Ik hap naar lucht en piep. Maar mijn gepiep is stil, veel te stil. Morva bijt de navelstreng door terwijl de Onze-Lieve-Vrouwkaars uitdooft. Ik ben net op tijd geboren, maar ik lijk wel op een honderdjarig aardmannetje. Ik heb tientallen rimpels en ben zo mager dat de kraamvrouwen denken dat ik elk ogenblik doormidden kan breken. Morva prakt de gekookte, zacht geworden uien in haar hand en wrijft er mijn lichaampje mee in. De tijd gaat voorbij terwijl de kraamvrouwen geduldig wachten. De gravin valt in slaap en buiten breekt de dag aan. Ten slotte geeft Morva mij terug aan Hanne en Beatrijs die mijn lichaam afspoelen met lauw rozenwater. Ik zie er al veel minder gerimpeld uit. Ik ben geel en groen zoals elke boorling. Beatrijs en Hanne wikkelen me in rode lakens die me moeten beschermen tegen kinderziekten en boze geesten. De gravin wordt wakker en vraagt of ik zal blijven leven. Beatrijs en Hanne kijken naar de grond. Ze hebben al zo vaak boorlingen zien sterven in de eerste weken na de geboorte. Morva kijkt de gravin aan met haar geelachtige oog en in haar afschuwelijk verminkte gezicht tekent zich een glimlach af.

Morva draait zich om en loopt naar de deur. Alles is stil geworden in het kasteel. Ze schuifelt weg door de gang en wekt mijn vader die op een bank ligt te dommelen. Ze vertelt hem dat het kind leeft. Mijn vader vraagt hoe hij haar kan belonen voor haar diensten. Ze vertelt hem dat hij haar elk jaar, bij de eerste sneeuw van de winter, een stapel droog hout moet leveren zodat ze haar schoorsteen tijdens de koude maanden rokende kan houden. Dan vraagt ze of hij haar naar haar karos wil helpen. Terwijl Morva wegwankelt aan de arm van mijn vader, vraagt mijn moeder zich af of heelmeester Van Obrecht gelijk heeft. Of Morva echt met de duivel heeft geslapen en of haar kind voor het ongeluk geboren is. Ze maakt een kruisteken en dreunt weesgegroetjes op terwijl Beatrijs haastig de heidense tekens op haar buik afwast. Voor mijn moeder mij in haar armen neemt, onderzoekt ze angstig mijn lichaam. Misschien was er ergens op mijn lichaam een teken van de duivel te zien. Een klompvoet of een grote moedervlek in de vorm van een dierenhoofd. Maar ze ziet alleen mijn happende mond, mijn kleine kaken en mijn vingers die houvast zoeken aan haar lijf. Ze besluit dat ik niet voor het ongeluk geboren kan zijn en ze fluistert me toe dat alles goed zal komen, dat ik een afstammeling ben van de graven van Vlaanderen en de koningen van Frankrijk. Ik ben gezegend en ik word, net als zij, beschermd door zesentwintig engelen. Er kan me niets overkomen, zo fluistert mijn moeder me in het oor, helemaal niets. Ik ben geboren voor liefde, voorspoed en geluk. Net als zij.

Mijn moeder wordt uit haar gedachten opgeschrikt bij het zien van haar man die de kamer inzwaait. Hij kijkt naar mijn kleine gezichtje en naar mijn lichaampje dat zijn vrouw met de rode doeken heeft toegedekt. Mijn moeder glimlacht. Mijn vader gloeit van geluk.

‘Hij lijkt op mij,’ is het enige wat hij zegt.

Dan verstart de glimlach van mijn moeder en ze slaat haar ogen neer. Mijn vader licht ongerust een tipje van de rode doek op. Zijn lippen beven als hij mijn onderlijfje ziet. Hij staart naar mijn moeder en zijn ogen spuwen duizend verwijten. Hij kan bijna niet spreken van de ontgoocheling.

‘Het... Het is... een meisje,’ stottert hij. Daarop draait hij zich om en slaat de deur achter zich dicht.

2

Ik ben vijf. Ik draag een rode sleepjurk van natuurzijde doorstikt met goudbrokaat. Het is mijn eerste echte jurk en mijn hofdames zeggen me voortdurend dat ik mijn rokken op moet tillen opdat de zoom niet over de grond zou slepen en blijven haperen aan de paardenvijgen op de binnenplaats van het kasteel van Male. Ik draag een halssnoer met robijnen uit de oude mijnen van Syracuse. Ze hebben de kleur van duivenbloed. In mijn haren zijn tientallen gekleurde linten geknoopt. Ik kan niet wachten om mezelf aan mijn vader te tonen. Ik ren naar de grote zaal waar hij zich klaarmaakt voor het toernooi. Ik loop de zaal in en kijk omhoog naar de houten portretten van de graven van Vlaanderen. Ze kijken strak en onverbiddelijk voor zich uit. Ze zijn allemaal dood. Behalve mijn vader. Hij staat in het midden van de zaal omringd door vier schildknappen die koortsachtig heen en weer rennen. Hij is geen breedgeschouderde vleesklomp die rekent op zijn brute kracht om een tegenstander te vermorzelen. Hij is een lenige man met pezige armen. Zijn jukbeenderen maken punten in zijn wangen, zijn haviksneus steekt uit in zijn profiel, zijn baardje vormt altijd een perfecte driehoek. Hij heeft roodbruin haar en smalle ogen. Er zijn